30/01/2019

Άγιοι 3 Ιεράρχες – Τρία αστέρια, τρία ποτάμια, τρεις φίλοι των νέων

/ Γνώμες

Ήταν τρία αστέρια φωτεινά... Έλαμψαν στο στερέωμα της Εκκλησίας μ' ένα φως υπέροχο, ένα φως ικανό να πυρπολήσει την Οικουμένη ολάκερη, άντικατότπρισμα του άνεσπέρου φωτός της «τρισηλίου Θεότητας».

Ήταν τρία ποτάμια... Πότισαν το φρυγμένο άπ' τη φωτιά των διωγμών – πού μόλις είχαν κοπάσει – έδαφος της Εκκλησίας, το διψασμένο για νερό γάργαρο, καθάριο (είχαν αρχίσει οι μέρες των μεγάλων αιρέσεων). Τρία ποτάμια πού πότισαν την κτίση ολάκερη!

Ήταν τρεις χτίστες... Έχτισαν «Βασιλειάδες» για να στεγάσουν κάτω άπ' τη στέγη της παρηγοριάς τον θλιμμένο, της προστασίας το ορφανό, της ανακούφισης τον ταλαιπωρημένο, της στοργής τον αδικημένο, της περίθαλψης τον άρρωστο, της αποδοχής τον περιθωριοποιημένο, της φροντίδας τον γέροντα... «Το ψωμί, πού κρατάς κρυμμένο», έλεγαν, «ανήκει σ' εκείνον πού πεινά. Τα ρούχα πού φυλάς στην αποθήκη σου είναι του γυμνού. Τα υποδήματα πού τα 'χεις καί σαπίζουν είναι του ξυπόλυτου. Τα λεφτά πού τα καταχωνιάζεις, είναι εκείνου πού δεν έχει». «Το

θεμέλιο της κοινωνικής ζωής», έλεγαν ακόμη, «καί ή ρίζα όλων των αγαθών είναι ή αγάπη». Γι’ αυτό κι εκείνοι έχτιζαν πάνω σ’ αυτό το θεμέλιο την αγάπη.

-Τήν άγάπη γιά τό Θεό;
– Την αγάπη για τον άνθρωπο;
Μη με ρωτάτε… Οί δυο αγάπες ήταν μέσα τους το Ιδιο, ή μια πήγαζε άπ’την άλλη.
Ήταν τρία διαμάντια του πνεύματος πού χάραξαν τις μεγάλες δογματικές αλήθειες της ορθόδοξης θεολογίας, τρείς γενναίοι απολογητές της συγγραφής.
Ήταν τρείς ταλαντούχοι ρήτορες, φιλόσοφοι καί συγγραφείς. Τρεις βαθυστόχαστοι πανεπιστήμονες…
Κι όλες αυτές οι τριάδες ήταν μία. Ήταν οι Τρεις Ιεράρχες. Βασίλειος ό Μέγας καί ό Θεολόγος Γρηγόριος «συν τω κλείνω Ιωάννη τω την γλώτταν χρυσορρήμονι».
Μα λάθος! Λάθος.
Δεν ήταν… Είναι.
Είναι τρία ποτάμια αστείρευτα, πού 16 αιώνες τώρα ποτίζουν με τα νάματα του Χριστιανισμού καί του Ελληνισμού την κτίση ολάκερη.
Είναι τρία αστέρια άνέσπερα πού 16 αιώνες τώρα λάμπουν στο νοητό στερέωμα της Εκκλησίας.

Είναι…

Μα πιο πολύ άπ’ όλα, τη μέρα της κοινής γιορτής τους, για όλους μας, είναι οι τρείς αληθινοί φίλοι των νέων. Εκείνοι πού μπορούν να λένε καί να το εννοούν: «Πάντα ήμίν δεύτερα έστω της προνοίας των παίδων». Γι’ αυτό καί περισσότερο άπ’ όλα τους τιμούμε σαν προστάτες των παιδιών καί της Παιδείας.
Γι’ αυτό καί τέτοιες μέρες γονείς καί δάσκαλοι, όλοι όσοι ζούμε κοντά στον όμορφο κόσμο των παιδιών καί προσπαθούμε να τα μεγαλώσουμε «εν παιδεία καί νουθεσία Κυρίου», δεν μπορεί παρά να σκύψουμε, να δροσιστούμε καί να ξεδιψάσουμε, στα νάματα των «μελιρρύτων ποταμών της Σοφίας». Να γλυκαθεί ή ψυχή μας, να πάρουμε δύναμη μα κι οδηγίες πρακτικές για το δύσκολο έργο της ανατροφής τους. Δεν μπορεί παρά να χαρίζουμε στα παιδιά μας, κάθε φορά, 2-3 πετράδια άπ’ τον απαράμιλλο θησαυρό της πλούσιας πνευματικής παρακαταθήκης των Τριών Ιεραρχών.

της πρεσβυτέρας Σοφίας Βαλμά-Γιαννίση
Δασκάλας